

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Martina Kopy v právní věci

žalobce: **M. H.**
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/17, 110 15 Praha

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **1) Ředitelství silnic a dálnic ČR**
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4
2) Krajská hygienická stanice Kraje Vysočina
sídlem Tolstého 1914/15, 586 01 Jihlava
3) Krajský úřad Kraje Vysočina
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2022, č. j. MD-34065/2022-930/7

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, Odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „stavební úřad“) ze dne 6. 6. 2022, č. j. KUJI 49482/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byly nařízeny nezbytné úpravy spočívající v konzervaci stavby „I/38 Havlíčkův Brod JV obchvat“ (dále jen „stavba“). Konkrétně jím stanovil rozsah a způsob provedení úprav stavebních objektů SO 101.1 Silnice I/38 – km 0,000 až 1,900, SO 101.2 Silnice I/38 – km 1,900 až KÚ 4,123, SO 102 Mimoúrovňová křižovatka MÚK Termesivy, SO 103 Mimoúrovňová křižovatka MÚK Skalka, SO 104 Okružní křižovatka Havlíčkův Brod – jih, SO 201 Most na silnici I/38 přes trať ČD, řeku Sázavu a trať ČD, SO 202 Most na silnici I/38 přes potok a biokoridor, SO 203 Most na silnici I/38 přes polní cestu a biokoridor, SO 206 Most na silnici I/38 přes řeku Šlapanku a trať ČD, SO 208 Most na silnici I/38 přes potok a biokoridor, SO 210 Most na silnici I/38 přes polní cestu a Stříbrný potok, SO 211 Most na silnici I/38 přes místní komunikaci, SO 301 Silniční kanalizace.
2. Stavební úřad přijal prvostupňové rozhodnutí v reakci na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2022, č. j. 29 A 109/2019-187, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2019, č. j. 26/2019-120-STSP/3, čímž stavební povolení na výše uvedené stavební objekty pozbylo právní moci.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že nařízené úpravy se týkají i stavebního objektu „SO 201 Most na silnici I/38 přes trať ČD, řeku Sázavu a trať ČD“, tudíž konzervační práce budou probíhat i na pozemcích parc. č. 650/4 a č. 650/5 v k. ú. Termesivy, s nimiž sousedí pozemky ve vlastnictví žalobce. Jeho vlastnická práva tak mohou být prvostupňovým rozhodnutím přímo dotčena. Žalobce nejprve namítl, že stavební úřad v rozporu se § 142 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), opomenul další účastníky – vlastníky dotčených a sousedních pozemků. Dále namítl, že prvostupňové rozhodnutí je neurčité a proto nevykonatelné, neboť nepřesně vymezuje rozsah konzervačních prací, což může dle žalobce vést i k faktickému dokončení nepovolených stavebních objektů. Postupem stavebního úřadu tak dle žalobce dochází k obcházení zákazu provádět nepovolenou stavbu.
4. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí těmito námitkám nepřisvědčil, neboť dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný nesouhlasí s žalobcem, že by prvostupňové rozhodnutí stanovovalo podmínky pro zakonzervování stavebních objektů neurčitě či nesrozumitelně. Žalovaný má naopak za to, že stavební úřad stanovené podmínky řádně odůvodnil vzhledem k jednomu z cílů nezbytných úprav – zamezení splavování použité zeminy z tělesa silnice a řádně vycházel z výsledku kontrolní prohlídky stavby a odborných posouzení. Žalovaný taktéž zdůraznil, že osoba zúčastněná na řízení č. 1) (dále také „stavebník“) disponovala platným stavebním povolením po dobu téměř tří let (až do právní moci rozsudku krajského soudu č. j. 29 A 109/2019-76), stavba jako celek tedy byla v době rozhodování stavebního úřadu ve vysokém stupni rozestavěnosti. V případě stavebního objektu „SO 201 Most na silnici I/38 přes trať ČD, řeku Sázavu a trať ČD“ pak žalovaný uvedl, že se jedná o jeden z nejvýznamnějších

objektů celé stavby. Je tudíž nežádoucí, aby železobetonové části konstrukce zůstaly delší dobu bez ochrany před povětrnostními vlivy, čímž by byla ohrožena životnost mostní konstrukce.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil.
6. V prvním žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný vůbec neposoudil odvolací námitku, že stavební úřad v rozporu s § 142 odst. 1 stavebního zákona opomenul prakticky všechny účastníky řízení v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že prvostupňové rozhodnutí i řízení předcházející jeho vydání netrpí žádnou právní vadou. Žalobce však má za to, že opomenutí účastníků řízení představuje zásadní vadu zapříčínující nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí, kteroužto žalovaný ignoroval. Žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti tím, že nedostatečně a nesrozumitelně reagoval na odvolací námitky týkající se rozsahu konzervačních prací.
7. Dále žalobce namítá, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje podmínky pro ukládání zeminy s vysokými koncentracemi těžkých kovů, bez stanovení podmínek k zajištění nesplavování těchto zemin na sousední pozemky, včetně pozemků žalobce. Tím, že žalovaný takový postup stavebního úřadu potvrdil, zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti.
8. V dalším žalobním bodu žalobce namítá, že stavební úřad rozhodoval o nařízení konzervačních prací bez toho, že by měl zpracovanou projektovou dokumentaci. Prvostupňové rozhodnutí tak obsahuje pouhý obecný výčet konzervačních prací, ze kterého nelze určit jejich rozsah a prostorové vymezení, což v důsledku způsobuje absolutní neurčitost tohoto rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí bylo dále vydáno bez dohody s dotčenými orgány státní správy, zejména s orgány chránícími veřejné zájmy v oblasti životního prostředí. Vydání prvostupňového rozhodnutí bez zákonem vyžadovaných závazných stanovisek vedlo k překročení kompetencí stavebního úřadu i žalovaného. V důsledku těchto pochybení tak nedošlo k posouzení vlivu imisí prováděných konzervačních prací na sousední nemovitosti, včetně nemovitosti ve vlastnictví žalobce.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s ohledem na povahu žalobních námitek toliko setrvává na své argumentaci, vyjádřené již v napadeném rozhodnutí, na níž ve vyjádření odkazuje. Z toho důvodu má za to, že postup žalovaného i stavebního úřadu byl zcela v souladu s příslušnou právní úpravou, a proto jsou žalobní námitky žalobce nedůvodné.
10. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ze dne 23. 2. 2024 souhlasí s argumentací žalovaného, a naopak odmítá žalobní námitky žalobce jako neopodstatněné, resp. nemající základ ve skutkových zjištěních správních orgánů.

IV. Ústní jednání konané dne 27. 2. 2024

11. V rámci ústního žalobce setrval na svém stanovisku a argumentaci již dříve písemně uplatněných v žalobě, kterou v průběhu ústního jednání zevrubně rekapituloval, a to i v reakci na podání OZNŘ 1). Žalovaný se z jednání omluvil, přičemž souhlasil s jednáním bez jeho přítomnosti. Zástupci OZNŘ 1) a OZNŘ 3) v průběhu jednání rovněž setrvali na svém stanovisku, podporujícím postup i argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí.

V. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
13. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány umožnily svými rozhodnutími, aby stavebník pokračoval ve stavebních pracích bez platného stavebního povolení. Žalobci, jako vlastníku ke stavbě sousedících pozemků, tak mohly imise z pokračující protiprávní stavby způsobit újmu na vlastnických právech. Žalobce má současně za to, že správní orgány se ve správním řízení dopustily několika vážných procesních pochybení, čímž zatížily svá rozhodnutí vadami nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti.

Nepřezkoumatelnost

14. Krajský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného i prvostupňového rozhodnutí, jelikož se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; rozhodnutí správních osudů jsou dostupná na <https://www.nssoud.cz>). Krajský soud považuje za vhodné na úvod předesílit, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2021, č. j. 6 A 202/2018-47). Nedostatek důvodů správního rozhodnutí může být shledán, pokud nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Institut nepřezkoumatelnosti přitom nelze rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, i když výslovně nereaguje na všechny myslitelné aspekty odvolacích námitek. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 čj. 1 Afs 92/2012-45, bod 28), neboť na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky.
15. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože žalovaný se nedostatečně či vůbec nevypořádal s odvolací námitkou ohledně opomenutí účastníků řízení vedeného podle § 137 stavebního zákona. Žalobce v odvolání vznesl námitku, že podle § 142 odst. 1 stavebního zákona je účastníkem takového řízení osoba, „*která má vlastnické právo nebo jiné věcné právo k dotčeným pozemkům a stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, jestliže toto právo může být rozhodnutím přímo dotčeno*“. Stavební úřad však mezi účastníky řízení zahrnul stavebníka, město Havlíčkův Brod a Kraj Vysočina, nikoliv vlastníky dotčených a sousedících pozemků.
16. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí postupoval dle § 142 stavebního zákona a dospěl k závěru, že rozhodnutí přímo nezasahuje do práv a povinností jiných osob. Stavební úřad mezi účastníky řízení zařadil Kraj Vysočinu a město Havlíčkův Brod zejména z důvodu aktuálního dotčení jimi spravovaných komunikací stavbou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí obecně uvedl, že prvostupňové rozhodnutí netrpí žádnou právní vadou a splňuje

požadavky zákona (§ 3, § 68 a § 69 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů [dále jen „správní řád“]).

17. Krajský soud souhlasí s žalobcem, že žalovaný se měl s odvolací námitkou vypořádat podrobněji, nicméně nemá za to, že by toto obecné vyjádření mělo za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud je toho názoru, že stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí odůvodnil vymezení okruhu účastníků, žalovaný se s těmito závěry ztotožnil a potvrdil je. Závěrem krajský soud doplňuje, že ani v případě, že by byl okruh účastníků stanoven chybně, nemělo by to vliv na subjektivní práva žalobce, neboť tomu bylo umožněno hájit svá práva, což také činil.
18. Žalobce taktéž namítl, že žalovaný nevyvrátil či neodstranil nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí ohledně vymezení nezbytných úprav u stavebních objektů SO 101.1, SO 101.2, SO 102, SO 103, a SO 201. Krajský soud konstatuje, že žalovaný se těmito odvolacími námitkami věnoval, žalobce ostatně v žalobě cituje úryvky z tohoto vypořádání. Věcný přezkum postupu žalovaného je pak předmětem soudního přezkumu níže. I s touto námitkou nepřezkoumatelnosti se proto krajský soud neztotožňuje.

Nezákonnost

19. Dle ustanovení § 132 a násl. stavebního zákona jsou stavební úřady pro zajištění ochrany veřejných zájmů oprávněny vykonávat dozor nad prováděním a užíváním staveb. Jedním z těchto oprávnění je i pravomoc nařizovat nezbytné úpravy na stavbě [§ 132 odst. 2 písm. d) stavebního zákona]. Taxativní výčet důvodů pro nařízení nezbytných úprav pak obsahuje § 137 odst. 1 stavebního zákona. Podmínkou pro nařízení nezbytných úprav je existence a odůvodnění konkrétního veřejného zájmu, který zásah vyžaduje (§ 132 odst. 3 a 5 stavebního zákona).
20. Stavební úřad v posuzované věci po provedení kontrolní prohlídky nařídil nezbytné úpravy spočívající v konzervaci rozestavěné stavby, jejíž provádění bylo přerušeno či zastaveno [§ 137 odst. 1 písm. g) stavebního zákona], pro zabezpečení ochrany života a zdraví osob, bezpečnosti, životního prostředí a minimalizaci negativních vlivů stavební činnosti na okolí [§ 132 odst. 3 písm. c) stavebního zákona].
21. Ze správního spisu vyplývá, že stěžejní okolností pro nařízení nezbytných úprav byla vysoká míra rozestavěnosti stavby. Odhadem 50 % stavebních prací již bylo provedeno v době, kdy v důsledku rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 109/2019-187 pozbylo stavební povolení právní moci. Z vyjádření odborníků obsažených ve správním spise (projektanta, geotechnika, ekologického dozoru) a dále Policie ČR, Správy železnic, Krajské hygienické stanice, města Havlíčkův Brod (viz protokol z kontrolní prohlídky stavby ze dne 20. 5. 2022, č. j. KUJI 43857/2022) krajský soud zjistil, že provedení nezbytných úprav bylo motivováno snahou zaprvé minimalizovat vliv počasí na nedokončené stavební objekty i okolní pozemky, včetně zabránění splavování kontaminované zeminy, zadruhé řešit dopravní situaci v okolí stavby (výluky železniční dopravy, pohyb pěších, uzavírky a objezdy na úseku významné pozemní komunikace č. I/38).
22. Žalobce konkrétně namítl, že stavební úřad nařídil nezbytné úpravy bez potřebné dokumentace a zákonem vyžadovaných závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy, zejména na úseku ochrany životního prostředí.
23. Dle § 137 odst. 4 stavebního zákona platí, že „[n]evyžaduje-li nezbytná úprava, která má být nařízena, projektovou dokumentaci nebo jiné podklady, nařídí stavební úřad provedení úpravy a stanoví rozsah, způsob a podmínky jejího provedení.“

24. Stavební úřad na straně 4 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že po provedené kontrolní prohlídce stavby a na základě předložených dokladů, které jsou součástí správního spisu, dospěl k závěru, že nezbytné úpravy nevyžadují zpracování nové projektové dokumentace, neboť nezbytné úpravy lze provést v rozsahu projektové dokumentace k původnímu stavebnímu povolení.
25. V projednávaném případě jsou nároky na řádné odůvodnění nařízení nezbytných úprav podmíněny použitím správního uvážení. To vyplývá z toho, že jak zmíněné ustanovení § 132 stavebního zákona upravující společné zásady stavebního dozoru a zvláštních pravomocí stavebního úřadu, tak i ustanovení § 137 stavebního zákona upravující nezbytné úpravy, stanoví, že konkrétní kroky stavební úřad učinit může (tedy nemusí), resp. že je k nim v konkrétní situaci oprávněn. Jinými slovy řečeno, stavební zákon zde stavebnímu úřadu zakládá diskreční pravomoc, svěřuje mu určité oprávnění, které stavební úřad může využít. Odpověď na otázku, zda v určitém případě bude tato pravomoc využita, a pokud ano, pak v jakém rozsahu, však nezáleží na libovůli správního orgánu. Nejvyšší správní soud ke správnímu uvážení v usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, uvedl: *„Správní uvážení je v prvé řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nichž lze dovodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem postupovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně..., tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“* Je tedy věcí správních orgánů, aby řádně popsaly i správní uvážení, které je v konkrétním případě vedlo k využití jejich pravomoci (viz bod 29 rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1.7. 2020, č. j. 30 A 113/2019-278). Krajský soud má za to, že v projednávané věci správní orgány těmito požadavkům dostály.
26. Bylo tedy na správním uvážení stavebního úřadu, zda nařízené nezbytné úpravy vyžadují pořízení projektové dokumentace. Stavební úřad by měl potřebu pořízení dokumentace zjistit na kontrolní prohlídce (Vávrová, E. a kol. *Stavební zákon. Praktický komentář*, Wolters Kluwer. Praha: 2021, § 137). Posouzení odborných aspektů věci by měl taktéž konzultovat s odborníky (Vašíková, J. *Stavební zákon. Praktický komentář*, Nakladatelství Leges. Praha: 2017, § 137). Jestliže stavební úřad v posuzované věci vyhodnotil, že pořízení projektové dokumentace není (i vzhledem k časovému prodlení vzniklé jejich případným pořízením) pro nařízení nezbytných úprav nezbytné, a své závěry opřel o uvedené podklady a vyjádření odborníků, nepostupoval podle krajského soud nezákonně.
27. Ze stejného důvodu je nutno odmítnout i námitku, že stavební úřad nedoložil vyjádření dotčených orgánů z hlediska ochrany životního prostředí, ochrany ovzduší, ochrany vod či nakládání s odpady. Zákon arbitrárně nevyžaduje, aby podkladem rozhodnutí o nařízení nezbytných úprav byla žalobcem uvedená závazná stanoviska. Posouzení, zda nařízené úpravy vyžadují určitý podklad, je na stavebním úřadu. Nelze taktéž souhlasit s žalobcem, že by vymezení nezbytných úprav bylo absolutně neurčité. Pro jednotlivé stavební objekty je v prvostupňovém rozhodnutí vždy vymezeno, jaké konzervační práce budou dokončeny a v jaké míře.
28. Krajský soud se proto neztotožňuje s názorem žalobce, že by nařízenými nezbytnými úpravami byla obcházena absence platného stavebního povolení. Správní orgány naopak

přesvědčivým způsobem odůvodnily konkrétní veřejný zájem na provedení nezbytných úprav v rozsahu, který krajský soud považuje za racionální a přiměřený sledovanému cíli.

29. Žalobce konkrétně v žalobě zmínil možný zásah do jeho práv prováděním nezbytných úprav na stavebním objektu „SO 201 Most na silnici I/38 přes trať ČD, řeku Sázavu a trať ČD“ tím, že v něm nejsou uvedeny podmínky pro ukládání zeminy s vysokou koncentrací těžkých kovů, či podmínky pro zajištění nesplavování těchto hornin na sousední pozemky. Z rozhodnutí taktéž podle něj není zřejmé, do jak vysoké koncentrace těžkých kovů může být tato zemina ukládána.
30. Žalobní argumentace je nedůvodná. Krajský soud upozorňuje, že podkladem prvostupňového rozhodnutí je dokument s názvem „*Hodnocení rizika výkopového materiálu, zeminy, horniny použitých v rámci stavby obchvatu*“, jenž doporučil, aby v zářezích a násypech, kde se nachází nejvyšší koncentrace těžkých kovů, bylo provedeno ohumusování, zasiťování či v částech překrytí konstrukčními vrstvami vozovky. Stavební úřad toto doporučení promítl do prvostupňového rozhodnutí a povínoval stavebníka, aby těmito nezbytnými úpravami předcházel splavování zeminy kontaminované těžkými kovy na okolní pozemky. Krajskému soudu tudíž není jasné, v čem žalobce shledává zásah do svých veřejných subjektivních práv, pokud jedním z cílů nařízených konzervačních prací na stavebních objektech SO 101. 1, SO 101.2 a SO 201, jež sousedí s pozemky žalobce, bylo právě zabránění tomu, aby žalobci (a jiným vlastníkům) vznikla újma.
31. K poslední námitce, ve které žalobce namítal nedostatečné vypořádání odvolacích námitek žalovaným, krajský soud uvádí následující. Žalobce v žalobě pouze zopakoval námitky uplatněné již v rámci odvolacího řízení, přičemž je nijak argumentačně nedoplnil. Pouze konstatoval, že s jejich vypořádáním nebyl spokojen. Krajský soud se s tímto tvrzením neztotožnil a odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za dostatečné. Žalovaný zaprvé řádně odůvodnil, jaké konkrétní ochranné vrstvy stavebních objektů SO 101.1 a SO 101.2 prvostupňové rozhodnutí nařídilo. Zadruhé se žalovaný dostatečným způsobem věnoval odůvodnění, zda u stavebních objektů SO 102 a SO 103 byl jednoznačně stanoven rozsah nezbytných úprav násypových a zářezových těles. Zatřetí žalovaný srozumitelně reagoval na tvrzení žalobce, že u stavebního objektu SO 201 stavební úřad umožnil stavebníkovi položit i více vrstev asfaltu. Krajský soud má současně pochybnosti o tom, zda skutečnost, že stavebník položí o jednu vrstvu asfaltu navíc, může vůbec nějakým způsobem zasáhnout veřejná subjektivní práva žalobce.
32. Nad rámec výše uvedeného považuje krajský soud za nezbytné uvést, že řada tvrzení a námitek žalobce se ocitá do značné míry mimo rámec a předmět podané žaloby, směřující proti žalobou napadeném rozhodnutí. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce nicméně opakovaně namítá, že stavebník v rámci stavebních úprav obchází neexistenci stavebního povolení a fakticky tak provádí stavební práce směřující k dokončení předmětné stavby, nikoliv k její konzervaci. S ohledem na výše uvedené krajský soud konstatuje, že v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí nemá procesní prostor pro to, aby zkoumal či ověřoval důvodnost těchto tvrzení týkajících se pokračování stavebních úprav i po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž, aniž by jakkoliv dovozoval opodstatněnost vznesených námitek, má za to, že k ochraně vlastnických práv tvrzeným zásahem slouží jiné procesní nástroje.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
34. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
35. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. února 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu